

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทยมีความอุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้จำนวนมาก ซึ่งป่าไม้เหล่านี้ เป็นแหล่งต้นน้ำทางธรรมชาติ เป็นที่อยู่ของสัตว์ป่านานาพันธุ์ เป็นที่รวมระบบนิเวศที่มีความหลากหลาย รวมทั้งเป็นแหล่งรวมทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่สำคัญ แต่ปัจจุบันทรัพยากรธรรมชาติเหล่านี้ถูกทำลายมากขึ้น อันเป็นผลเนื่องจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนของประชากรในประเทศ และการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวจากทั้งในประเทศ และต่างประเทศที่ใช้หรือบริโภคทรัพยากรธรรมชาติเหล่านี้อย่างไม่เหมาะสม เหตุนี้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จึงพยายามให้ความรู้แก่ประชาชน และนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติในการท่องเที่ยวอย่างถูกต้องเหมาะสมในหลายรูปแบบ ทั้งการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุ ระบบเครือข่ายเอกสารแผ่นพับ เป็นต้น

ภายใต้แผนปฏิบัติการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2548 - 2549 ที่ประกอบด้วย 5 แผน คือ การพัฒนาด้านการบริการ การเพิ่มศักยภาพ การบริหารจัดการ การตลาดประชาสัมพันธ์ และการจัดตั้งเครือข่ายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ยุวดี นีรันตร์ตระกูล, 2547) ประกอบกับการจำแนกประเภทของการท่องเที่ยวโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่จำแนกไว้ 4 รูปแบบ ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ทำให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสามารถส่งเสริมและสนับสนุนแนวคิดในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีประสิทธิภาพและตอบรับกับพื้นที่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ อย่างไรก็ตามเนื่องจากทรัพยากรธรรมชาติปรากฏอยู่ในพื้นที่เฉพาะที่เรียกว่าพื้นที่อนุรักษ์ ซึ่งมีถึง 6 ลักษณะ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตป่าสงวนแห่งชาติ วนอุทยาน สวนพฤกษศาสตร์ และสวนรุกขชาติ (คณะวนศาสตร์ กรมป่าไม้ และสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ, 2530) การปฏิบัติตามแผนฯ ข้างต้นจึงมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าที่ปัจจุบันเกิดปัญหามากมาย เช่น การตัดไม้ทำลายป่า การลักลอบล่าสัตว์ การลู่ล้าพื้นที่ป่า การขาดประสิทธิภาพในการรองรับและบริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่ทางธรรมชาติ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไขอย่างบูรณาการทั้งเชิงกายภาพและการบริหารจัดการ

สำหรับการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย จากการสำรวจเบื้องต้นใน ส่วนปริมาณการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว พบว่า ภาคเหนือเป็นภูมิภาคที่มีแนวโน้มการท่องเที่ยวที่สูงขึ้น ทั้งนี้ เป็นผลกระทบเนื่องจากปรากฏการณ์ธรณีพิบัติ ประกอบกับการให้ความสำคัญต่อธรรมชาติในลักษณะป่าไม้มากขึ้น การประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมีมากขึ้น รวมทั้งภาคเหนือมียุทธศาสตร์ภาคและนโยบายของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง ที่สนองตอบต่อยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของชาติที่ว่าด้วย การส่งเสริม พัฒนา และบริหารการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (มหาวิทยาลัยรังสิต, คณะอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยวและบริการ, 2547) สำหรับภาคเหนือตอนล่าง ประกอบด้วย 5 จังหวัด ได้แก่ ตาก พิษณุโลก สุโขทัย เพชรบูรณ์ และอุตรดิตถ์ โดยทั้ง 5 จังหวัดนี้ถูกจัดอยู่ในแผนพัฒนาเพื่อเป็นเศรษฐกิจบริการสีเขียวอินโดจีนแห่งเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, 2549) เนื่องจากกลุ่มจังหวัดเหล่านี้มีศักยภาพของพื้นที่ที่เป็นป่าไม้ มีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรและแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจำนวนมาก อย่างไรก็ตามทั้ง 5 จังหวัดข้างต้นต่างมีรายละเอียดของศักยภาพแตกต่างกัน การกำหนดให้ทั้ง 5 จังหวัดเป็นศูนย์กลางจึงมีแนวทางการปฏิบัติได้ยาก เหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการตรวจสอบความพร้อมทางกายภาพข้างต้นของแต่ละจังหวัด พบว่า จังหวัดตากเป็นจังหวัดที่มีความเหมาะสมในการเป็นต้นแบบ สำหรับการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่าจังหวัดอื่น ๆ ในกลุ่ม กล่าวคือ จังหวัดตากมีความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติที่มีความหลากหลาย อาทิเช่น ทรัพยากรป่าไม้ พันธุ์พืช สัตว์ป่า และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ที่จะรองรับและบริการนักท่องเที่ยวได้มากกว่า จังหวัดอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นจังหวัดพิษณุโลก จังหวัดสุโขทัย จังหวัดอุตรดิตถ์ หรือจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยจากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตากทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า อุทยานแห่งชาติตากสินมหาราช และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอู้ม่วง มีองค์ประกอบด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เหมาะสมควรกับการเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (รายละเอียดปรากฏดังภาคผนวก ง) อย่างไรก็ตาม พื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตากจะมีศักยภาพในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับว่าการออกแบบทางสถาปัตยกรรม และการบริหารจัดการพื้นที่รองรับและบริการนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กันมากน้อยอย่างไร

จากความสำคัญข้างต้น นำมาสู่แนวทางการออกแบบทางสถาปัตยกรรม และการจัดการพื้นที่รองรับและบริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก เพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อันคาดหวังผลที่ได้จะนำมาซึ่งการวางแนวทางในการออกแบบสถาปัตยกรรม การจัดวางผัง และการจัดการในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติ ด้วยการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะทางกายภาพและการบริหารจัดการของพื้นที่รองรับและบริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก ที่มีผลต่อการเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
2. ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาของสภาพพื้นที่ปัจจุบันของผู้ใช้พื้นที่ (เจ้าหน้าที่ดูแล นักท่องเที่ยว ประชาชนในพื้นที่) อันจะนำมาสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่รองรับและให้บริการนักท่องเที่ยว ในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก
3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนกับพื้นที่รองรับและบริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก
4. ออกแบบแนวทาง การออกแบบทางสถาปัตยกรรมและการจัดการพื้นที่รองรับ และบริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ ศึกษาพื้นที่รองรับและให้บริการนักท่องเที่ยว ในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก (น้ำตกทีลอซู เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอุ้มผาง และอุทยานแห่งชาติตากสินมหาราช)
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ ศักยภาพของพื้นที่การท่องเที่ยวในการบริหารจัดการและการออกแบบสถาปัตยกรรม

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยที่ได้สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางการพัฒนาสถาปัตยกรรม และการบริหารจัดการที่คำนึงถึงสภาพแวดล้อม ชุมชนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาแห่งชาติปี พ.ศ. 2548 – 2549
2. พื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติ จังหวัดตากสามารถเป็นต้นแบบในการให้ความรู้ สร้างและปลูกจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้กับคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว อันจะนำมาสู่การอนุรักษ์ร่วมกันอย่างยั่งยืน

3. เป็นการกระจายรายได้ให้กับชุมชนในท้องถิ่นจากการสร้างงานสร้างรายได้ โดยการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว เป็นการเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) และผลิตภัณฑ์ประชาชาติ (GNP) ให้กับชุมชน อำเภอ จังหวัด ตลอดจนองค์อยู่ทศศาสตร์ชาติ ที่จะขจัดความยากจนระดับชุมชนด้วยการท่องเที่ยว

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติ หมายถึง พื้นที่ทางธรรมชาติ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่สมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็น ป่าไม้ ภูเขา ถ้ำ น้ำตก หนอง บึง เกาะ แก่ง ที่ควรกับการอนุรักษ์เพื่อประโยชน์ต่อสังคมและเศรษฐกิจ (ในงานวิจัยนี้หมายถึงอุทยานแห่งชาติ และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จังหวัดตาก)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลกระทำในสถานที่ที่เป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งมีกิจกรรมการท่องเที่ยวและเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น การเดินป่าขึ้นชมธรรมชาติ การศึกษาดูนกและสัตว์ป่า การถ่ายภาพ การพักผ่อนด้วยเต็นท์ การพักผ่อนหย่อนใจ การผจญภัยทางธรรมชาติ การล่องแก่ง ล่องแพ การปั่น/ไต่เขา โดยตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของธรรมชาติ เพื่อสร้างจิตสำนึกและพร้อมที่จะอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว

ศักยภาพในการท่องเที่ยว หมายถึง คุณสมบัติในการชักจูงหรือดึงดูดนักท่องเที่ยว ทั้งทรัพยากรของแหล่งท่องเที่ยว และความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว ได้แก่ ความน่าสนใจของทรัพยากรท่องเที่ยว ภายภาพในพื้นที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว

พื้นที่รองรับและให้บริการนักท่องเที่ยว หมายถึง พื้นที่ในเขตบริการของพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าของจังหวัดตาก ที่มีการจัดแบ่งเป็นส่วน ๆ สำหรับพื้นที่ เช่น พื้นที่กางเต็นท์ แคมป์ไฟ ลานกิจกรรม หนองน้ำ ร้านอาหาร ที่พัก

การออกแบบสถาปัตยกรรมและการจัดการ หมายถึง การออกแบบวางผังพื้นที่และสิ่งปลูกสร้างบางส่วน รวมถึงการเลือกใช้วัสดุ สี การกำหนดที่ตั้ง และประโยชน์ใช้สอยของพื้นที่ต่าง ๆ ในอุทยานแห่งชาติ และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าของ จังหวัดตาก โดยมุ่งเน้นการจัดวางตำแหน่งพื้นที่กิจกรรม ทางเดิน และภูมิทัศน์ของพื้นที่ให้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน

การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การที่ประชาชนสามารถเข้ามามีบทบาททางด้านการแสดงความคิดเห็น การวางแผน การพัฒนาพื้นที่ และการใช้ประโยชน์ของพื้นที่อนุรักษ์ร่วมกันอย่างเหมาะสม

1.6 กระบวนการทำการวิจัย

ตารางที่ 1.1

กระบวนการทำการวิจัย

<u>หัวข้อวิจัย</u>	การออกแบบทางสถาปัตยกรรมศาสตร์ และการจัดการเพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก
<u>วัตถุประสงค์ในการวิจัย</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะทางกายภาพและการบริหารจัดการของพื้นที่รองรับ และ บริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก ที่มีผลต่อการเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2. ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาของสภาพพื้นที่ปัจจุบันของผู้ใช้พื้นที่ (เจ้าหน้าที่ที่ดูแลนักท่องเที่ยว คนในชุมชน) อันจะนำมาสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่รองรับและให้บริการนักท่องเที่ยว ในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก 3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนกับพื้นที่รองรับและให้บริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก 4. ออกแบบแนวทาง การออกแบบทางสถาปัตยกรรมและการจัดการพื้นที่รองรับ และบริการนักท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก
<u>ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย</u>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ - ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2547 - 2551) - ยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ 2. พื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติ - ความหมายของพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติ - อุทยานแห่งชาติ - เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า - การคุ้มครองและมาตรการทางกฎหมาย - ข้อห้ามตามพระราชบัญญัติอุทยาน - ข้อห้ามที่กำหนดของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า 3. มาตรฐานการท่องเที่ยว - มาตรฐานอุตสาหกรรมท่องเที่ยว - มาตรฐานห้องน้ำเพื่อการท่องเที่ยว - มาตรฐานบริการอาหารเพื่อการท่องเที่ยว 4. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - ความหมายและหลักการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - องค์ประกอบหลักของการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - อุปสงค์และอุปทานทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - แนวคิดเกี่ยวกับขีดความสามารถในการรองรับ - แนวคิดพื้นฐานและหลักการของการจัดการท่องเที่ยว

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

หัวข้อวิจัย	การออกแบบทางสถาปัตยกรรมศาสตร์ และการจัดการเพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติของจังหวัดตาก
<p>ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย</p>	<p>5. ศักยภาพในการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตัวบ่งชี้ศักยภาพในการท่องเที่ยว - ตัวชี้วัดมาตรฐานของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ <p>6. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการและการออกแบบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การออกแบบสถาปัตยกรรม - การบริหารจัดการทรัพยากรทางกายภาพ - แนวคิดในการกำหนดเขตการใช้ที่ดิน - แนวคิดลักษณะการจัดวางผังบริเวณ <p>7. ที่พักเชิงนิเวศ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ข้อกำหนดลักษณะที่พักแรมในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - แนวคิดการออกแบบที่พักเชิงนิเวศ <p>8. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> - สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - ข้อควรพิจารณาในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก <p>9. ระบบการกำจัดขยะและระบบบำบัดน้ำเสีย/ บำบัดน้ำเสีย</p> <p>10. การมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น</p>
ตัวแปร	
<p>รวบรวมข้อมูล</p>	<p><u>ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง</u> ในการการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวข้อง 3 กลุ่ม ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักท่องเที่ยว 2. ประชาชนในพื้นที่ 3. เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ <p><u>เครื่องมือในการวิจัย</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แบบสอบถามนักท่องเที่ยว ประชาชนในพื้นที่ และเจ้าหน้าที่ 2. แบบสัมภาษณ์หัวหน้าเจ้าหน้าที่
<p>การวิเคราะห์ข้อมูล</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ข้อมูลเอกสาร สังเคราะห์ข้อมูลเอกสารด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา 2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม ประกอบด้วยค่าสถิติ <ol style="list-style-type: none"> 1) ใช้สถิติพื้นฐาน ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน Chi-Square และ ANOVA
สรุปและข้อเสนอแนะ	แนวทางในการจัดการและการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติ จังหวัดตาก

จากตารางที่ 1.1 ซึ่งแสดงกระบวนการทำการวิจัย ในรายละเอียดเกี่ยวกับตัวแปรจะพบว่า ตัวแปรงบประมาณและกฎหมายข้อบังคับสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นตัวแปรจัดกระทำที่ส่งผลในช่วงกระบวนการบริหารจัดการที่จะนำมาสู่แนวทางการจัดการและการออกแบบสถาปัตยกรรมเพื่อเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยหากพิจารณาตามโครงสร้างการบริหารจัดการของพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติ (ดังภาคผนวก จ) พบว่า ในโครงสร้างองค์กร งบประมาณ และกฎหมายข้อบังคับเป็นส่วนประกอบย่อยในการบริหารจัดการ มิใช่เป็นองค์ประกอบหรือปัจจัยหลักในการดำเนินงานตามโครงสร้างองค์กร

ชำนาญก หอสมุด